

lanná válik az esetleges szankciók alkalmazása. Mindez szakmán belül nehezen feloldható feszültségekhez vezetne.

Ismét szeretnénk rámutatni, hogy egy többfokozatú (legalább a mostani 6, de még inkább egy 10 fokozatú) értékelő rendszernek biztos alapot nyújthat a korábban felvázolt 0–100 tartományban alkalmazható folytonos skála. Elismerjük, hogy a differenciált támogatásra, ösztönző rendelkezésre egyszerűbb egy kellően finom kategóriarendszert alkalmazni, de jó, ha azt is tudja a gazdálkodó, hogy egy kategórián belül éppen hol áll, mit kell tennie ahhoz, hogy kategóriáját javulást érjen el, s milyen veszélyei vannak az esetleges romlásnak. E két rendszer éppen nem zárja ki egymást, a folytonos

skála alapján korrekt módon képezhető a (kellő számú) kategóriák.

Meggyőződésünk, hogy a kategóriák számának csökkentésével a problémát nem csökkenteni, hanem éppen növelni lehet, viszont a fenti kettős (százalékos és finomkategóriás) alkalmazás lehetővé teszi az erdőtermészetességi mutató korrekt alkalmazását, a támogatások igazságos felosztását.

Mire használható a természetesség?

Érzésünk szerint (leginkább gazdálkodói részről) a hozzáállás alapvetően azért negatív, mert a természetesség alkalmazásában az érintettek leginkább a szankcionálás „viharfelhőjét” érzik. Ezért vélük érdeküknek a minél rosszabb besorolás megszerzését. Egyrészt meggyőződésünk, hogy a helyesen végzett (akár vágásos) gazdálkodás nem rontja a természetességet (más okból bekövetkező romlást pedig a jelenlegi törvény nem tilt). Másfelől ez az értékelés lehet egy támogatás elnyerésének kritériuma is. Ez esetben pedig mindenki érdeke a „jó minősítés”, illetve az olyan érzékeny értékelő rendszer használata, ami a pozitív elmozdulások detektálására alkalmas. Ismét utalunk rá, hogy a természetesség számos eleme (leginkább a károsításokkal szembeni ellenálló képesség révén) a gazdálko-

dó anyagi érdekeltségére is közvetlenül és pozitívan hat. Emlékeztethetünk arra is, hogy nemrég még minden prominens erdész (többek közt e lap hasábjain is) amellet tört lándzsát, hogy mennyire természetesekek a magyar erdők. Külső szemlélő számára alighanem igen furán veszi ki magát, ha a szakma most egyszer csak 180 fokot fordul.

A természetesebb erdő egyébként (el-lentétben a szakmán belülről érkező néhány megnyilvánulással) igenis nagyobb széntároló képességgel rendelkezik, tehát akár ma is forintosítható (eladható) hasznót hoz. Szakmánk egyik nagy hiányossága, hogy ebben a témakörben eddig nem tudta alapvető érdekeit érvényesíteni, nyilvánvaló eredményeit hasznosítani. Megemlíthetjük továbbá az éghajlatváltozást is, ami akár néhány éven belül is komolyan felértékelheti a természetességet, mint az erdő jellemzőjét, és forrásokat rendelhet hozzá.

Összefoglalva tehát, úgy gondoljuk, egy jól meghatározott természetesség lényeges szempontból, objektíven jellemzi az erdőket, az erdész számára is fontos célokat szolgálhat, és jelentős mértékben hozzájárulhat erdeink állapotának megőrzéséhez, illetve javításához. Az elmondottak alapján meggyőződésünk, hogy erdeink minőségi állapotának – így természetességi állapotának is – a felmérése, a minőségben bekövetkezett változások nyomon követése egyre sürgetőbb elvárás az erdőtervezéssel szemben.

Kedves Bányászok, Erdészek, Kohászok!

KERESSÜK

Ruzsinszky László a. Poéta
a TEMPUS szerzőjének

1930-1940 között megjelent műveit:

Kavarog az örvény regény
A három beges regény
Soproni diákok zenés operett
Hídépítők szindarab

vagy
azokkal kapcsolatos emlékeket, fényképeket.

**Kérjük, hogy akinek van, jelentkezzen
a szerző hagyatékának kezelőjénél, fiánál, az alábbi címen:**

Ruzsinszky István
ruzsinszky@mail.datanet.hu
00-36-1-4532387 (fax)
00-36-30-2160659

Egy szívvel írott könyvről

Tóth Mariann (szerk.): Poéták a katedrán (Sopron 2008)

Korfordulós köszöntésre érkező egyetemi rektorunk ajándécsomagijában leltem a most bemutatott kötetre. Szívbeli gyönyörűséggel lapozgattam, és a benne rejlő versek hatására *Reviczky Gyula* költőnk gyönyörű versének utolsó szakaszában megfogalmazott hangulatra leltem „Úgy tekints az emberekre, Hogy a világ se jó, se ferde, Se öröm, se bú tanyája, Csak Magadnak képe, mása, Ki sóhajt, ki mulat, A világ csak hangulat”.

Ezek az érzések bujkáltak a versek soraiban, eddig nem ismert költői vénákban gazdag egyetemi oktatók jóvoltából.

Winkler Andrásról sokan tudtuk, hogy szeret verselni, mi több, a zene is eszköztárában sorakozik. A többieknek

eddig jobbára szakemberi mivolta volt ismerős előttünk. Költői erejük szépséget hirdető sorai rejtve maradtak. *Albert Levente, Bácsatyay László, Báger Gusztáv, Fekete György, Herczegh János* nem veretű sorait olvashatjuk a kötetben. Ők idézik fel az ősszel szokásos elmúlás érzésvilágából azokat az örömeket, amelyek életünket szebbé, boldogabbá tehetik. Az erdélyi falu tiszta, romlatlan világát, ahonnan a totyogó lépések indultak, vagy az édesanya arcunkra lehelt csókja, a Hitvessé nemesedett Kedves, az őrző és óvó szeretet fényei világítanak a versekből. A szeretet lényei ők, akik vigyázzák, óvják esendő lényünket, ha az öregség vagy a romló egészség árnyai eltakarják előlünk a napot.

Szép versek sorakoznak és adnak igazi keretet a sokat emlegetett selmeci

hagyományoknak. Vagyis a kötet versei megtanítanak örülni a hétköznapi sokszor elszuhanó apróságainak. Gyöngyszemek vannak előttünk, érdemes lehajolni értük. Belemerítkезhetünk a nyelvünk szépségeit hirdető verssorokba és a mély érzésekbe.

Jó dolog olyan egyetemen tanítani, ahol ilyen emberek törekednek a szemek nyitására, a tudás gyarapítására, mert ha jobb jövőt akarunk, nem a pénz mindent elsöprő hatalmára kell alapoznunk, hanem a lélek gazdagítására is. A világot alkotó szépség együttes csodája is megérdemli figyelmünket. Ezek teljességükben teszik igazán egyetemmé az univerzitást.

Dicséret a könyvért azoknak, akik ezt a szándékot nem feledték, akik tiszta forrásból kívánták gazdagítani a szaktudás tárházát, gyakorlati hasznosságát. Jó munkát végeztek! Köszönet érte!

Bemutatta: **Dr. Szodfridt István**